

15 мая – каментарый да Літургii слова
(Дз 14, 21–27; Ап 21, 1–5; Ян 13, 31–35)

Жыць любою

Літургiя слова V Велiкоднай нядзелi запрашае нас зiрнуць на сваё жыццё зусiм iнакш, чым раней, асаблiва на адносiны з iншымi людзьмi. Езус, звяртаючыся да сваiх вучняў, а значыць і да нас, словам “дзецi”, гаворыць вельмi ласкова і цёпла, падкрэслiваючы, што для Яго кожны важны. Ён развiтваецца са сваim вучнямi, бо праз некалькi гадзiн, памiраючы на крыжы, перажыве драму адзiноты, адсутнасцi iншага чалавекa, і таму пакiдаe нам запаведь любовi.

Адзiн з самых цяжкiх момантаў у жыццi асобы – гэта адзiнота. Мы часта баймся яе, асаблiва калi нейкiм чынам на яе асуджаныя. У такiх ситуацыях мы таксама можам уцякаць ад сяброўства з Богам, а Езус, кажучы “Новую запаведь даю вам, каб вы любiлi адзiн аднагo” (Ян 13, 34), запрашае нас нiколi не адчуваць сябе самотнымi, таму што ў нашым жыццi заўсёды прысутнiчае Бог.

Гэта запаведь любовi з'яўляецца Яго дарам, таму што любоў, якую Ён дае нам, – гэта Ён сам. Тады нават жыццё, пражытае ў адзiноце, не будзе адзiнотай, таму што будзе жыццём з Хрыстом. Любiць адзiн аднагo – значыць вучыцца любовi Хрыста, таму што Езус заахвочвае нас мець такую любоў, якую Бог Айцец мае да Яго і якую Ён сам мае да нас. Многiя скажуць, што гэта немагчыма, але Езус заклiкае нас прайяўляць павагу да iншых. Вобразна кажучы, заахвочвае ўмець заўважыць iншага і падаць яму кубак вады, калi гэта патрэбна.

Такое стаўленне патрабуе ў нашым жыццi шукання Хрыста, таму што кожны з нас прагне гэтай любовi, як лань, якая шукае вады з ручая. Мы прагнем яе, каб падзялiцца ёю з iншымi. Тывайма ў навучаннi Езуса. Няхай Эўхарыстыя заўсёды будзе нашай дапамогай і арыенцiрам. Падчас яе мы сiлкуемся любою Хрыста, каб самi маглi жыць гэтай любою.